To nebylo jen tak

Pozorně jsem naslouchal. Když Manuel vyprávěl o setkání Marie s andělem Gabrielem, sděloval mi téměř doslova, co jí řekl a co mu zase ona odpověděla. A to bylo něco pro můj historický příběh. Konečně budu mít co psát! Mezitím jsme došli k Manuelovu stádu, a protože se blížil večer, Manuel mě pozval na večeři. Nabídl mi fazole, nekvašený chléb a jako zákusek byly fíky! S chutí jsem se po dlouhé době pořádně najedl. Po celou dobu jsem si v duchu opakoval Manuelova slova. Měl jsem strach, abych je nezapomněl.
Ve světle ohně jsem pak rozbalil své svitky a zaznamenal na ně, co mi Manuel vyprávěl. Pečlivě. Slovo za slovem. Tak přesně, jak mi to pastýř vyprávěl, a netrvalo mi to ani hodinu! Manuel seděl u ohně a pozoroval jej jako umělecké dílo. Nevypadal unaveně a já se osmělil: „Mohu ti přečíst, co jsem napsal?“ Manuel přikývl a já začal číst. Text se mi líbil. Byl souvislý a dobře napsaný. Byl jsem přesvědčen, že jej mohu bez velkých změn odevzdat Teofilovi. Dočetl jsem a s napětím pohlédl na Manuela. Mlčel a vypadal zachmuřeně. Nepochválil mě. Jen se na mě podíval a mlčel, jako by hledal ta správná slova. „Nejsem si jistý, jestli jsi mi dobře rozuměl.“ vypadlo z něj po chvíli. „Zapomněl jsem na něco?“ zeptal jsem se překvapeně. „Ne. To ne. Děj a slova jsou v pořádku. Jen nevím, jestli rozumíš tomu, co na tomto setkání bylo zvláštní.“

Teď jsem se zarazil zase já a Manuel mi dopřál čas. Mnoho času. Představoval jsem si v duchu domek v Nazaretě, Marii a Božího posla. Slyšel jsem Mariina slova: *„Staň se mi podle tvého slova.“* Přerušilo mě Áronovo štěkání. Manuel se zvedl a běžel za ním. Pes pobíhal po břehu řeky a naléhavě štěkal a kňučel do tmy. Najednou Manuel skočil do vody! Co se děje? Už to vidím! Vytahuje z proudu klubíčko tmavé vlny. Byl to Tim. Nemotorný beránek spadl do vody. Asi se už pokoušel běhat. Tim se pak stočil k Manuelovým nohám, já si k oběma přisedl a společně jsme se ohřívali u ohně.